

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. mal. travna 1910.

Leto XI.

Pomladanska bajka.

Gre po zemljah prošnja taka:
Ima mati li junaka,

da nabrušeno bi kopje
lomil, metal ga kot snopje?

Da mu lev-pogum prebiva,
v prsih hrabrih vera živa?

V zemlji je junak kateri,
da s sovragom se pomeri?

Če junaka njemu ni,
hčerko zlato vzame mi.

Vzame mi jo ljuti zmaj
in ne da je več nazaj.

Nese jo kot piš močan
v trdno zidan, grad teman ...

Notri noč — izhod zaprt,
iz obokov gleda — smrt!

Gleda z votlimi očmi,
da se kri ti vodeni ...

Gre po zemljah prošnja taka.
Car doma solzé pretaka ...

Prime zlato kupo polno,
da uteši dušo bolno ...

Pa se oglasi klicar:
„Baš junak prispel je, car,

da s sovragom se pomeri.“
Car na to: „Kje je? Kateri?“

In prijaše vitez Zvezda,
krasen ves blesteč je, res da.

Ko sovraga zmaja vgleda,
zadrhte mu lica bleda.

Strese se in zabledi
in že več nikjer ga ni!

Car pa k čelu stavi roko
in zamisli se globoko ...

Kupo polno vinca zvrne,
da vtopi si misli črne ...

Spet se oglasi klicar:
„Prišel drug junak je, car!“

Vitez Mesec zdaj prijaše,
meč blesteč si že odpaše.

Ko sovraga zmaja vzre,
lica njemu zablede . . .

Ko se vanj zmaj zapraši,
že nikjer sledu mu ni!

Car pa k čelu stavi roko
in zamisli se globoko . . .

V kupi zlati zanj ni vina —
vzela ga je bolečina . . .

Zunaj trobi spet glasnik,
k carju jaše nov bojniki!

Z zlatimi pretkan prameni,
vitez Solnce po imeni!

Hej, to bliska se in sveti —
Kje, sovrag ti zmaj, si kleti?

Hajd na plan in meč izderi,
z mano v boju se pomeri!

Hej, kraljična ti krasna,
nič ne bodi žalostna!

Vitez Solnce meč izdere,
zmaju v prsa ga zadere.

V narodu navdušen klik:
„Slava, vitez, rešenik!“

Vitezmu oko se bliska,
narod gleda ga in vriska!

Car od čela roko stavi,
Solnce viteza pozdravi . . .

Strun skrivnostnih pesem živa,
radost v srce jim izliva.

In z radostjo brezprimerno
Pomlad vzljubi zemljo širno!

Vrže Solnce ji cvetov
in z nevesto gre domov!

Fran Žgur.

Velikonočno voščilo.

Iz neba poslanci jasni
k nam na zemljo so pripluli,
srca deci so poslušni
s polno radostjo obsuli.

Pa je zazvenela pesem,
dvignile kali so glave;
in pozvonil beli zvonček
je Veliki noči: Avel!

Že dehti vijola tiha,
zelené po lokah trave,
cvetke vse med njimi zale
kličejo vstajenju: Avel!

Vstaja, vstaja vse po svetu,
žitja spet odprt je kelih:
vanj izlivaj ti vstajenje,
deca, srečo dni veseljih!

Andrej Rapč.

